

Két nagy parancsolat

Kulcsvers: „És odajött az egyik írástudó, és hallotta, hogy vitatkoznak, és látta, hogy jól válaszolt nekik, és megkérdezte tőle: Melyik az első parancsolat?”
Márk 12:28

Kiválasztott igeszakasz:
Márk 12:28-34

A mai leckéhez vezető események során Jézust a templom udvarán a főpapok és az idősebbek szembesítették azzal a kérdéssel, hogy milyen hatalommal prédikál. (Márk 11:27,28). Válaszul Jézus elmesélte nekik a gonosz szőlőművesek példázatát, amelyben a gonosz gondnokok megölték a földbirtokos fiát. A példabeszédben Jézus egyértelműen a zsidó vallási vezetőket nevezte meg azoknak, akik meg fogják ölni Isten Fiát, hogy megőrizzék hatalmukat és tekintélyüket a nép felett. Jézus így válaszolt, ahogyan azt Máté evangéliuma is megörökíti: „Elvesszük tőletek az Isten országát, és olyan népnek adjuk, amely annak gyümölcsét hozza.” Máté 21:43

Erre haragudva a farizeusok és más zsidó vezetők különböző kérdésekkel próbálták csapdába csalni Jézust. A farizeusok megkérdezték, hogy törvényes-e adót fizetni a császárnak, mire a Mester így válaszolt: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.” (Márk 12:13-17). A szadduceusok ezután azt kérdezték Jézustól,

hogy a hét -testvér közül, akik ugyanazt a nőt vették feleségül, melyikük lesz a férje az ő országában. Mivel nem hittek a halottak feltámadásában, Jézus így válaszolt: „Az a hibátok, hogy nem ismeritek az Írásokat, és nem ismeritek Isten hatalmát.” Márk 12:24

Jézus válaszaitól lenyűgözve egy „író” feltette a kulcsversünkben szereplő kérdést, talán teljes őszinteséggel. „Jézus így válaszolt: A legfontosabb parancsolat ez: Hallgass, Izráel! Az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr. És szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. (Márk 12:29,30). Milyen csodálatosan átfogó ez a kijelentés, amelyet Jézus tett, és amelyet közvetlenül a Mózes második könyvéből idézett (6:4,5).

Jézus túllépett a törvénytudós kérdésének keretein, kijelentve, hogy a második parancsolat kapcsolódik az elsőhöz, nevezetesen: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Márk 12:31). Jézus itt is az Ószövetségből idézett (Levitikus 19:18). Mennyit mondanak el ezek a kevés szavak! A Biblia egy irgalmas, könyörületes és szerető Istent mutat be, aki teremtményei jólétéről gondoskodik. Isten Igéje arra is int teremtményeit, hogy viszonyozzák ezt a szeretetet, és magas színvonalú viselkedést követel meg tőlünk Teremtőnkkel és embertársainkkal szemben egyaránt.

Isten törvényét még nem értjük teljes mértékben. Egy korlátozott megközelítés ehhez a mércéhez megtalálható Konfuciusz írásaiban, amely szerint az ember ne tegyen másokkal azt, amit nem szeretne, hogy mások tegyenek vele. Micsoda kontrasztot látunk azonban, ha ezt összehasonlítjuk a

Szentírással! Az egyik csupán negatív kijelentés, a másik pedig pozitív: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Valóban, Isten törvényében sok minden van, ami azt isteni eredetűvé teszi. Milyen gyönyörű lenne a világ, ha az emberek képesek és hajlandók lennének betartani ezt a két nagyszerű törvényt. Mindenki teljes szívéből és lelkéből szeretné a Mennyei Atyát. Mindenki szeretné felebarátját, mint önmagát, és igyekezne szolgálni őt, amikor csak lehetősége nyílik rá. Az lenne a paradicsom. Hála Istennek, biztosak lehetünk benne, hogy a világ ilyen lesz, amikor a Messiás királysága megalapul.